

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla a dr. Ürmös Ferenc ügyvéd által képviselt **(I. r. felperes neve, címe)** szám alatti lakos I. r. és **(II. r. felperes neve, címe)** szám alatti lakos II. r. felpereseknek - az Imre és Társai Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Imre András ügyvéd által képviselt **(alperes neve, székhelye)** szám alatti székhelyű alperes ellen szerződés érvénytelenségéből eredő követelés iránt indított perében a Csongrád Megyei Bíróság 2010. december hónap 7. napján kelt 15.P.23.022/2009/44. számú ítélete ellen a felperesek részéről 47. és 49. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi az I. és II. r. felpereseket, hogy 15 napon belül külön-külön fizessenek meg az alperesnek 187.000-187.000.- (egyszáznyolcvanhétezer-egyszáznyolcvanhétezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Kötelesek továbbá a felperesek megfizetni az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak külön-külön 375.000-375.000.- (háromszázhetvenötezer-háromszázhetvenötezer) Ft másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S:

Az I. és a II. r. felperesek egyenlő arányú közös tulajdonát képezte a **(település neve, ingatlan címe, hrsz.-a)** szám alatti ingatlan, amelyet 2008. március 4. napján 18.000.000.- Ft vételárért az alperesi vevőnek eladtak. A szerződés alapján az alperes tulajdonjoga adásvétel jogcímén bejegyzésre került az ingatlan-nyilvántartásba.

A felperesek elsődleges kereseti kérelmükben a szerződés érvénytelenségének megállapítását kérték arra hivatkozással, hogy azt kényszer hatása alatt kötötték. Az elsőfokú bíróság a 2009. február 10-én jogerőre emelkedett 1.P.22.055/2008/25. számú részítéletével e kereseti kérelmet elutasította és kötelezte az I. és II. r. felperest, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 360.000.-Ft részperkölséget.

A felperesek másodlagos keresetükben a szolgáltatás és ellenszolgáltatás feltűnő értékaránytalanságát állították és erre hivatkozással kérték az érintett adásvételi szerződés érvénytelensége megállapítását, annak jogkövetkezményeként az eredeti állapot helyreállítását. Az ingatlan szerződéskötés időpontjában fennálló reális forgalmi értékét 27.000.000.-Ft-ra tették.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy az ingatlan forgalmi értéke és az adásvételi szerződésben kikötött vételár között feltűnően nagy értékkülönbség állna fenn.

Az elsőfokú bíróság a 15.P.22.055/2008/39. számú ítéletével a másodlagos kereseti kérelmet elutasította és rendelkezett a perköltség viseléséről.

A felperesek fellebbezése folytán eljáró Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.548/2009/6. számú végzésével az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára utasította, rámutatva, hogy a bíróság által kirendelt szakértő által készített igazságügyi- és a felperesek által becsatolt magánszakvélemények értékmeghatározása közötti ellentmondások a peradatok alapján nem oldhatók fel, az igazságügyi szakértő által összehasonlító adatokként megjelölt ingatlanok - azok jellemzőinek elemzése hiányában - nem alkalmasak a perbeli ingatlannal való összehasonlításra. Erre figyelemmel előírta a szakértői vélemény kiegészítését, részletesen meghatározva a szakértő által megválaszolandó kérdéseket.

A megismételt eljárás időtartama alatt az alperes a perbeli felépítményt lebontotta, oda autómosóként funkcionáló épületet épített. Erre figyelemmel a felperesek keresetüket módosítva a szolgáltatás és ellenszolgáltatás feltűnő értékaránytalanságára hivatkozással az érvénytelenség jogkövetkezményeként az aránytalan előny kiküszöbölését kérték.

Az alperes érdemi ellenkérelmében továbbra is a kereset elutasítását kérte, fenntartva az alapeljárásban kifejtett ténybeli és jogi indokait.

Pf.II.20.050/2011/6. szám

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte az I. és II. r. felpereseket, hogy személyenként fizessenek meg az alperesnek 450.000.-Ft perköltséget, továbbá ugyancsak személyenként 450.000.-Ft elsőfokú és 450.000.-Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Határozatában kifejtettek szerint az alapeljárásban kirendelt **(szakértő 1. neve)** igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő kiegészítő szakvéleményében az összehasonlítóknak jelölt ingatlanok és a perbeli ingatlan közötti valós, egyedi összemérést nem végezte el, ezért a szakvéleménye és annak kiegészítése nem alkalmas az ingatlan fajlagos négyzetméterára, ezáltal a reális piaci érték meghatározására, amelyre figyelemmel az újonnan kirendelt **(szakértő 2. neve)** igazságügyi szakértő feladatává tette a hatályon kívül helyező végzésben részletezett kérdések megválaszolását. Az újabb szakértő a piaci összehasonlító adatok elemzésén alapuló módszer alkalmazásával készítette el értékelését, - s miután a felépítmény annak lebontása folytán utóbb már nem volt megvizsgálható - az alapperben eljáró **(szakértő 1. neve)** szakvéleményét alapul véve 87 m²-ben határozta meg az ingatlan redukált alapterületét (főépület 75 m², melléképület területének ½-e 12 m²) kiemelve, hogy az családi házas ingatlanként vizsgálendő. Részletezte az összehasonlításra alkalmas ingatlanok kiválasztásának szempontjait, meghatározta azok fajlagos négyzetméter-értékét és az összehasonlíthatóság érdekében az ingatlanok eltérő adottságaiból adódó értékeltolódást a szakvéleményben levezetettek szerint kompenzálta. Ezt követően elvégezte azok egyediesített összevetését a perbeli ingatlannal. Az elsőfokú bíróság a fentiek tükrében a szakértő által kimunkált korrigált értékszámítást elfogadta, amely alapján az ingatlan szerződéskötés kori értékét 17.700.000.-Ft-ban határozta meg. Mellőzte **(szakértő 3. neve)** és **(szakértő 4. neve)** magánszakértők tanúkénti meghallgatását, miután a perbeli igazságügyi szakértő rámutatott a magánszakvélemények szakmai hibáira. A forgalmi érték meghatározása szempontjából szükségtelennek ítélte a hozamszámításon alapuló, illetve a költségalapú módszer alkalmazását azzal az indokkal, hogy megfelelő számú és minőségű összehasonlító adat birtokában a szakma szabályai elsődlegesen az összehasonlító módszer alkalmazását tekintik elfogadhatónak, míg az előbbi módszerek csak kiegészítő jelleggel és csak akkor alkalmazandók a családi házas ingatlanok vizsgálata esetében, ha megfelelő összehasonlító adat nem áll rendelkezésre. A fentiek alapján az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy **(szakértő 2. neve)** szakvéleményében a per elbírálásához szükséges szakkérdéseket illetően kielégítő válaszokat adott, azt aggálytalannak elfogadta, s ez alapján azt állapította meg, hogy az ingatlan szerződéskötés kori reális forgalmi értéke és a szerződésben kikötött vételár között eltérés nem mutatkozik. Utalt továbbá arra, hogy még a felperesek által valós forgalmi értéként megjelölt 27 millió Ft, és a szerződésben kikötött 18 millió Ft közötti 34 %-os eltérés sem tekinthető feltűnően aránytalannak.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést. Pontosított fellebbezésükben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és az alperes 12.500.000,- Ft megfizetésére kötelezését kérték, míg másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és

újabb határozat meghozatalára utasítását. Fellebbezési álláspontjuk szerint **(szakértő 2. neve)** szakértő szakvéleménye nem ad választ az ítélet tábla hatályon kívül helyező végzésében részletezett kérdésekre, az összehasonlításra felhasznált ingatlanok házszámát ugyanis nem tüntette fel, így azok beazonosításra nem alkalmasak, emellett más településrészen, a perbeli ingatlantól nagyobb távolságra helyezkednek el **((település**

részeinek a neve)), alapterületük a perbeli ingatlan felét teszik ki, ezért azoknak a perbeli ingatlannal való egyediesített összevetése nem lehetséges, összehasonlító adatként nem vehetők figyelembe. Kifogásolták, miszerint a perben eljáró igazságügyi szakértők nem vizsgálták a perbeli ingatlan környékén található, **(utca neve)** utcai ingatlanokra kötött adásvételi szerződéseket annak ellenére, hogy itt a perrel érintett időszakban számos ingatlan cserélt gazdát, így azok támpontul szolgálhattak volna a felperesek ingatlana piaci értékének meghatározásakor. Kiemelték, hogy a perbeli ingatlant is érintő építési korlátozás nem értékcsökkentő körülmény, előadásuk szerint az önkormányzat az érintett területeket a közterület-fejlesztés kapcsán 60.000.-Ft/m² áron vásárolja meg. Érvelésük szerint nincs indoka annak, hogy a családi házak ingatlanok esetében a felülepítmények alapterülete ún. redukált alapterületként kerüljön meghatározásra, ez ugyanis legfeljebb a társasházi lakásokra kötött adásvételi szerződéseknél alkalmazandó, míg a családi házak esetén mind a telek, mind a felépítmény területe és értéke egyaránt meghatározó. Ez utóbbi kérdésre azonban a szakértő nem adott választ, nem jelölte meg külön-külön a telek és a felépítmény értékét, nem határozott meg konkrét négyzetméterárat, emellett tévesen rótt fel a magánszakvélemények hibájául, miszerint azok a felépítményt az értékelés során hangsúlyosabbnak ítélték. Álláspontjuk szerint köztudomású, hogy a régi építésű, kőházas ingatlanok téglái a felépítmény bontását követően 800-1000.-Ft-os darabáron is értékesíthetők, ami ugyancsak megerősíti a magánszakértők azon megállapítását, hogy az értékelés tárgyát elsősorban a lakóépület képezheti. Sérrelmezték a hozamszámításon, illetve a költségyszámításon alapuló értékelési módszerek mellőzését, véleményük szerint a perbeli esetben megfelelő összehasonlító adatok hiányában kizárólag ezek segítségével lehetett volna a reális piaci értéket meghatározni. Álláspontjuk szerint jelentőséget kell tulajdonítani annak is, hogy az alperes azért kívánta a perbeli saroktelket megszerezni, mert a terület szolgáltató övezet jellegéből adódóan az kedvezőnek mutatkozott az üzleti vállalkozása megvalósításához, ez pedig jelentősen megnövelte az ingatlan forgalmi értékét. Véleményük szerint a perbeli igazságügyi szakvélemények az ítélet tábla hatályon kívül helyező végzésében részletezett kérdésekre kielégítő választ nem adnak, az általuk korábban becsatolt magánszakvélemények aggályt keltenek azok szakmai megalapozottságát illetően, ezért a perbeli ingatlan szerződéskötéskori forgalmi értéke megállapítása céljából további szakértői bizonyítás lefolytatása indokolt. Mindemellett a magánszakértői vélemények alapulvételével a perbeli ingatlan forgalmi értéke - a módosított fellebbezésben foglaltak szerint - legalább 30.500.000.-Ft-ra tehető, ezért a szerződésben rögzített vételárhoz képest a szolgáltatás-ellenszolgáltatás közötti feltűnő értékaránytalanság megállapítható.

Pf.II.20.050/2011/6. szám

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Álláspontja szerint a bizonyítási eljárás az ítélet tábla hatályon kívül helyező végzésében rögzítettek szerint került kiegészítésre, valamennyi szakkérdés megnyugtatóan tisztázódott, **(szakértő 2. neve)** szakvéleménye világos, teljes körű és áttekinthető. Kiemelte, a felperesek által csatolt magánszakértői vélemény a fél álláspontjaként vehető

figyelembe, az szakvéleményként nem értékelhető. Emiatt, ha a perbeli és a magánszakvélemény között ellentét áll fenn - miután a magánszakvélemény bizonyítéknak nem tekinthető - az igazságügyi szakértői vélemény felülvizsgálatára nem kerülhet sor. A perben eljáró szakértők szakmai álláspontja között lényegi ellentmondás nincs, így további szakértői bizonyítás nem indokolt. Álláspontja szerint a felperesek fellebbezésben előterjesztett kereset módosítása (12.500.000,-Ft) meg nem engedett keresetfelemelésnek tekintendő, ezért az a fellebbezési eljárás során nem vehető figyelembe.

A fellebbezés **alaptalan**.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az arra alapított érdemi döntése, s annak indokai is helytállóak, ezért ítéletét az ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, kiemelve az alábbiakat.

A felperesek fellebbezésének tükrében a másodfokú eljárás során abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a megismételt eljárásban készült és az elsőfokú ítélet alapját képező igazságügyi szakértői vélemény megalapozott-e, alkalmas-e a perbeli ingatlan szerződéskötéskori forgalmi értékének meghatározására. Nem osztja az ítéltábla a felperesek álláspontját a tekintetben, hogy **(szakértő 2. neve)** szakvéleménye alapján nem válaszolható meg a perbeli szakkérdés. A szakértő az ítéltábla hatályon kívül helyező végzésében foglalt iránymutatásnak megfelelően a piaci összehasonlító adatok elemzésén alapuló módszer alkalmazásával megfelelő, összehasonlításra alkalmas ingatlanoknak a perbeli ingatlannal való egyediesített összevetése alapján alakította ki szakmai álláspontját, a felperesek ennek kapcsán felhozott kifogásai alaptalanok. Kétségtelen, hogy az összehasonlítás céljából kiválasztott ingatlanok a házszám pontos megjelölése hiányában nem beazonosíthatók, ennek oka, hogy azt adatvédelmi okokból az alapul szolgáló adatbázisok nem tartalmazzák, ami azonban önmagában nem teszi alkalmatlanná a kiválasztott ingatlanokat az összevetésre és nem eredményezi a szakvélemény megalapozatlanságát sem. A szakértő által kiválasztott összehasonlítandó ingatlanok egyéb paraméterei, így azok fekvése, a településen belüli elhelyezkedése, területnagysága, műszaki jellemzői ismertek, ezeket a szakértő szakvéleményében ingatlanonként részletezte, megjelölve a hasonlóságokat és különbségeket, ezért ezeknek a perbeli ingatlannal való egyediesített összevetése elvégezhető volt.

Az igazságügyi szakértő részletesen kimunkálta az összehasonlításra alkalmas ingatlanok kiválasztásának főbb szempontjait, továbbá azt, hogy milyen jellemzők, adottságok alapján végezte el az egyediesített összehasonlítást. Emellett a hatályon kívül helyező végzésben részletezett szempontoknak megfelelően kitért arra, hogy

az összehasonlítandó ingatlanok mely jellemzőiket illetően rendelkeznek előnyösebb, illetve hátrányosabb tulajdonságokkal a perbeli ingatlanhoz képest. Az összehasonlításra szánt és a perbeli ingatlan eltérő paramétereiből adódó értékeltolódást az értékmódosító tényezőkre is tekintettel korrigálta, az alkalmazott módszer megfelelőségét szakmai érvekkel alátámasztotta, azt az ítéltábla sem ítélte aggálykeltőnek. Alaptalanul sérelmezik a felperesek, hogy a szakértő a perbeli ingatlan közelében elhelyezkedő **(utca neve)** utcai ingatlanokat összehasonlító adatként nem vette figyelembe. Egyrészt valószínűsíthető,

hogy a szakértő ezeket az ingatlanokat érintő adásvételi szerződések adataihoz is csak a konkrét házszámok nélkül férhetett volna hozzá. Másrészt az összehasonlító adatokként figyelembe vett ingatlanok egyike a perbelivel azonos utcában található, s a másik két ingatlan távolsága sem számottevő, így az érintett ingatlanok a településen belüli fekvésük alapján nem különböznek egymástól lényegesen. Ugyanakkor az ingatlanok fekvése, illetve alapterületük nagysága csupán egy az összehasonlításra alkalmas ingatlanok kiválasztásának szempontjai közül. Lényeges továbbá, hogy a szakértő számára az adatbázisban szerepeltetett ingatlanok adatai hozzáférhetők, abból a szakma szabályait figyelembe véve maga választhatja ki a legmegfelelőbbeket. A kiválasztás szempontjai csak akkor lennének megkérdőjelezhetők, ha az összehasonlításul szolgáló ingatlanok jellemzői összességükben a vizsgálandó ingatlanétól oly mértékben térnének el, ami az egyedi összehasonlítást lehetetlenné tenné. Ilyen esetben - ahogyan arra a szakértő személyes meghallgatása során is utalt - más vizsgálati módszer, nevezetesen a hozamszámításon alapuló, vagy a költségalapú módszer lenne alkalmazható, ez azonban a perbeli esetben megfelelő számú összehasonlításra alkalmas ingatlan meglétére tekintettel nem jöhetett szóba.

A felperesek hangsúlyosnak ítélték, hogy az ingatlan a fekvése szerint üzleti célra alkalmas, mivel szolgáltató övezetben helyezkedik el. Ez vitathatatlan, ezt alátámasztja az a körülmény is, hogy az alperes az ingatlant kifejezetten ilyen célból vásárolta meg. Ha pedig az ingatlannak ez a tulajdonsága emelhető ki, azaz a forgalmi érték meghatározását döntően ez befolyásolja, akkor az a körülmény, hogy a telken egy közepes vagy gyenge műszaki állapotú lakóépület helyezkedett el - a felmerülő bontási költségekre is tekintettel - értékcsökkentő tényezőként lenne figyelembe vehető. Itt jegyzi meg az ítéltábla, hogy a felépítmény bontása során kétségtelenül keletkezhet olyan építőanyag, amely esetlegesen újra hasznosítható, ez azonban a perbeli építmény bontása kapcsán nem merült fel, a szakértő a bontáshoz kapcsolódóan maga is csupán költségeket jelölt meg, ami arra utal, hogy az építőanyagok számottevő értéket nem képviseltek, azok továbbértékesítésre nem alkalmasak. A peradatokból sem lehetett következtetni arra, hogy a felépítményt utóbb dekorációs célokra alkalmas, esetleg egyedi kialakítású téglák alkották, így a felpereseknek a bontott téglák darabaras értékesítésére vonatkozó előadása ezt alátámasztó bizonyítékok hiányában nem elfogadható.

A perbeli ingatlanon a szakértői véleményből kitűnően kis alapterületű, rossz állapotú magánház helyezkedett el, amely miatt az üzleti célok megvalósítására nem lett volna alkalmas. Ilyen formán az üzleti célú hasznosíthatóság figyelembe vétele mellett az ingatlan csak telekingatlanként értékelhető. Ezt támasztja alá a fellebbezési tárgyaláson a felperesek által is hivatkozott, a pert megelőzően a L.

- 7 -

Pf.II.20.050/2011/6. szám

Kft. által készített szakvélemény, amely ugyancsak bontásra érett lakóházként jellemezte a perbeli felépítményt, s a forgalmi érték meghatározása során elsődlegesen annak telkét értékelte. Erre figyelemmel nincs lényegi jelentősége annak sem, hogy az igazságügyi szakértő szakvéleményében nem jelölte meg külön a telek és a felépítmény forgalmi értékét. A L.-féle szakvélemény utal arra is, hogy a vizsgált ingatlan társasház építésére, avagy üzleti célra hasznosítható gazdaságosan, s a perbeli igazságügyi szakértőkkel azonos módon ugyancsak a piaci összehasonlító módszer alkalmazásával határozta meg az ingatlan piaci értékét közel 18.000.000.-Ft-ban. Téves a felperesek hivatkozása a

tekintetben, hogy a L.-féle szakvéleményben az ingatlan hitelfedezeti értéke került meghatározásra, ami a valós forgalmi érték csupán 50-60 %-át teszi ki. Ezzel szemben a szakvéleményből egyértelműen megállapítható, hogy az az ingatlan piaci értékét illetően szolgáltatott adatot. Nem vitás, hiszen azt az alperes maga is elismerte, hogy az üzleti célja megvalósításához bankkölcsönt kívánt igénybe venni, emiatt nem volt mellőzhető az értébecslés lebonyolítása. Az a körülmény azonban, hogy a pénzintézet a szakvéleményben kimunkált forgalmi értékhez képest milyen hitelfedezeti értéken veszi figyelembe az ingatlant a kölcsön összegének meghatározása során, az alperes és a bank viszonyában releváns, az nem befolyásolja a szakvéleményben rögzített piaci értéket.

Mindezek tükrében megállapítható, hogy **(szakértő 2. neve)** szakvéleménye annak végkövetkeztetéseit illetően összhangban áll a L. Kft. és **(szakértő 1. neve)** által készített szakvéleményekkel, egyben megfelel a Pp. szakértői véleménnyel szemben támasztott követelményeknek, az nemcsak a végkövetkeztetéseket tartalmazza, hanem mindazokat az adatokat, körülményeket is ismerteti, amelyek jelentősek voltak a szakértői vélemény kialakításánál, s amelyek alapján a bíróság ellenőrizheti a szakértői vélemény helytálló voltát (BDT. 2000. 283.), ezért alkalmas arra, hogy az a bíróság érdemi döntésének alapjául szolgáljon. A szakvéleményben kimunkált adatok szerint az ingatlan szerződéskötéskori, illetve a szerződésben rögzített forgalmi értéke közel azonos, ezzel szemben a felperesek sikerrel nem bizonyították, hogy az ingatlan az általuk megjelölt, a fentit jóval meghaladó forgalmi értéket képviselt, ezért az elsőfokú bíróság megalapozottan döntött a kereset elutasításáról.

A felperesek által becsatolt magánszakvéleményeket illetően az ítélet tábla az alábbiakra kíván rámutatni. Kétségtelen - s erre a felperesek helytállóan hivatkoztak -, hogy a Pp. a perben felhasználható bizonyítékokat illetően sorrendet nem állít fel. A polgári perben a szabad bizonyítás elve érvényesül, azaz a bíróság alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához, vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve, szabadon felhasználhatja a felek előadásait, valamint felhasználhat minden egyéb bizonyítékot, amely a tényállás felderítésére alkalmas (Pp. 3. § (5) bekezdés), így nem volt akadálya annak, hogy a felperesek álláspontjuk helyességét a magánszakvélemények megállapításainak felhasználásával kíséreljék meg igazolni (BDT2009. 2013). A felperesek által beszerzett magánszakvélemények azonban - az ítélet tábla korábbi végzésében részletezettek szerint - nem alkalmasak a perbeli

- 8 -

ingatlan szerződéskötéskori reális piaci értékének meghatározására, s arra sem, hogy a megismételt eljárásban beszerzett újabb igazságügyi szakértői vélemény megalapozottságát megkérdőjelezzék. Épp ellenkezőleg, a **(szakértő 2. neve)**-féle igazságügyi szakvélemény az, amely a **(szakértő 3. és 4. neve)**-féle magánszakvélemények hibáira rámutat, feltárja azok hiányosságait.. Minderre figyelemmel pedig további szakértői bizonyítás fogantatására - ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helytállóan rámutatott - nincs szükség.

A felperesek pervesztesek lettek, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelesek az alperes jogi képviselőjével felmerült fellebbezési eljárási költségeinek viselésére, amelynek összegét az ítélet tábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (5) bekezdése alapján állapította meg.

A felperesek a Pp. 78. § (1) bekezdése és az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1) és (2) bekezdése alapján kötelesek az illetékfeljegyzési joguk alapján feljegyzett fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

S z e g e d, 2011. április 6.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró